

гитѣ: »Идете да видите, думажъ тѣ, прѣхваленія ви учитель, когото сички ній почетохме и го заведохме у домоветѣ си, той билъ единъ никакъвъ човѣкъ, който са събралъ съ пѣнцитѣ и съ циганята«.... Такъвъ слухъ са раздаде у града и сичкитѣ първенци го омразихъ, щото никой не искаше и да го види.

Като са разидохъ събранитѣ, и учительтъ стана та си излѣзе; той са срѣщна съ нѣкои си отъ попрѣднитѣ граждани, които, щомъ го видѣхъ, зехъ да го пѣдятъ: »махай са отъ очитѣ ни да та не глѣдаме, крѣщихъ тѣ въ единъ гласъ, ти ни почерняшь лицето; измитай са оттукъ«, и юще съ сѣкакви хули го обсипвахъ. Но той са помоли да потърпятъ малко и хвана да имъ говори кротко: »Милостиви Господиновци! вий трѣба да са смислите първо коя нужда ма е насилила да додж у града ви, и защо са унижихъ азъ да свирѣж днесъ въ онѣзи крѣчма. До сега азъ съмъ прѣскалъ готови пари да са учж, безъ да ма е поддържалъ нѣкой; а днесъ като нѣма за мене мѣсто да си спечелѣж храната и за друго, при толкозь занавѣти испадняхъ да гладувамъ. За това азъ употрѣбихъ въ черквата сичкото си искусно пѣяне, дано нѣкой ма прикани на обѣдъ, а вий ма испроводихте само съ кафе, сладко и ракія. Като е тѣй, какво трѣбваше да правѣж? Да просѣж, това не ми е подаденіе, нито съмъ го правилъ до сега. И тѣй като видѣхъ, че тойзи занаятъ ще ма нахрани, употрѣбихъ го, но било между долни хора, то никакъ ми невреди; нуждата тѣй го изискваше. Съ това не само че са нахранихъ днесъ, но юще са сдобихъ съ нѣкой други грошъ, щото да можа да прѣкарамъ нѣколко дни. Сега разсждете вий сами да ли съмъ азъ виноватъ«.

На тія му думи гражданитѣ, убедени, отдадохъ му правото, и на часа го приставихъ за учитель, комуто обрѣкохъ доволна плата. Слѣдъ нѣкое си врѣме, като разбрахъ неговата добрина и благоразуміе сичкитѣ го обикнахъ, щото той не излѣзе вече отъ гра-